

Ακολουθεί η ομιλία του π. Εφραίμ κατά τη χειροτονία του

Ἡ Ἱερωσύνη ὡς χαρισματικὸ γεγονός καὶ διάλογος μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου

Ἀρκεῖ ἀπὸ μόνῃ τῆς τόσο ἡ ἀναφορὰ τῆς θείας λειτουργίας τοῦ μεγάλου Βασιλείου ὅσο καὶ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου γιὰ νὰ περιγράψῃ τὴν διάλογο ποὺ διενεργεῖται μεταξὺ δύο παντελῶς διαφορετικῶν παραγόντων ποὺ παρὰ τὴν διαφορετικότητα ὡς πρὸς τὴν οὐσία τους ὁ καθένας διατηρεῖ τὴν μοναδικότητα του ἢ τὴν ἑτερότητα του μέσα σὲ συγκεκριμένο χῶρο καὶ χρόνο. Ἄν ὁ συγκεκριμένος ἱστορικὸς χωροχρόνος εἶναι ἡ Ἐκκλησία τότε ὁ διάλογος αὐτὸς ἔχει κάποια σχέση μὲ τὴν ἱστορία, μὲ τὶς πράξεις καὶ ἐνέργειες ἀπὸ πλευρᾶς Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὅταν γίνεται ἀναφορὰ στὸ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἐννοοῦνται οἱ συγκεκριμένες ἱστορικὲς πράξεις τοῦ δευτέρου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδας, τοῦ Ἄσαρκου Λόγου. Ἐπομένως, αὐτὸ δηλώνει τὸ γεγονός ὅτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ναὶ μὲν διαφυλάττει τὴν ὑπερβατικότητα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀνεπάρκεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ διεισδύσῃ στὸ θεῖο ἀλλὰ δε συνάμα ὁ Θεὸς καθίσταται γνῶριμος καὶ γνωστὸς ἀποκαλύπτοντας τὸν ἑαυτὸ Του στὸν ἄνθρωπο μέσα ἀπὸ τὶς ἐνέργειες Του.

Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἡ πλήρης ἔκφραση τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο κορυφώνεται μὲ τὴν Ἐνανθρώπηση τοῦ Λόγου. Ὁ Θεὸς Λόγος προσλαμβάνει τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ τὴν καθιστᾷ ἴση ὡς πρὸς τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν πατέρα Σωφρόνιο τοῦ Ἑσσεξ. Θεία καὶ ἀνθρώπινη πραγματικότητα εἶναι ἐνιαία, ἀσύγχυτη, ἀδιαίρετη, ἄτρεπτη.

Σὲ ἀνθρωπολογικὸ ἐπίπεδο ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος θεός. Ἡ πολυζήτητη καὶ περιπόθητη πραγματικότητα μέχρι καὶ σήμερα τὸ νὰ καταστῇ ὁ ἄνθρωπος θεός, μόνο μέσα ἀπὸ τὴν μορφὴ διαλόγου μπορεῖ νὰ κατανοηθῇ καὶ αὐτὸ ἀναλόγως μὲ τὴν δεκτικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ὅσο περισσότερο παραδίδεται ὁ ἄνθρωπος στὸ Θεὸ τόσο περισσότερο καὶ ὁ Θεὸς παραδίδεται στὸν ἄνθρωπο.

Σήμερα ἀποτελεῖ αἶτημα τῆς ἀνθρωπότητας ἡ αὐτοπαράδοση τοῦ ἀνθρώπου στὸν Δημιουργό του ἢ ὅποια γίνεται πολλὰς φορές μὲ λάθος τρόπο διότι τὸ ἐπιχειροῦμε χωρὶς διάλογο, χωρὶς νὰ καταθέτουμε τὸν προσωπικό μας λόγο στὸν Ἐνσαρκο Λόγο, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν αἰτία τῆς ὑπαρξῆς μας. Κάθε ἀναφορικότητα στὸ Χριστὸ εἶναι διάλογος, ὡς ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ εὐχαριστία τὴν ὅποια προσφέρουμε στὸ Θεὸ Πατέρα. Τι κάνουμε δηλαδή στὴ λειτουργία; Ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα νὰ λάβῃ ὑπόψιν καὶ τὴν δική μας εὐχαριστία, προσφορά, κοντὰ σὲ ἐκείνη μὲ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε γινόμαστε οἰκείοι τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, υἱοθετούμαστε ἀπὸ τὸν Θεὸ ὡσὰν νὰ ἦμασταν φυσικά του τέκνα. Αὐτὸ στὴν συνέχεια ἔχει ἀποτελέσματα καὶ στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀντιμετωπίζουμε τοὺς ἀδελφούς μας. Δὲν ἀντιμετωπίζονται ὡς ἐχθροὶ ἀλλ' ὡς φίλοι, ἀγαπημένοι, ὡς συσταυρωμένοι καὶ συνοδοιπόροι μὲ καθοδηγητὴ τὸν Χριστὸ ὁ ὁποῖος μᾶς δείχνει τὸν δρόμο πρὸς τὰ πάνω κατὰ τὸν πληρέστερο τρόπο γιὰ τὸ πρῶτος ἐκείνος τὸν διάνυσε.

Ὁ ἱερεὺς καλεῖται ὡς ἄλλος Πέτρος νὰ ἐνεργήσῃ τὸν διάλογο μέσα στὸ σῶμα τῶν πιστῶν γι' αὐτὸ καὶ ἡ προκλητικὴ ἐρώτηση τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Πέτρο, « Σίμων Ἰωνᾶ ἀγαπᾷς με; Ποίμενε τὰ πρόβατα Μου». Τὰ πρόβατα εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ὅπως καὶ ἡ ἱερωσύνη εἶναι τοῦ Χριστοῦ καὶ χαρίζεται σὲ ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ καὶ κάθε τι ποὺ χαρίζεται δὲν ἀποτελεῖ κατοχὴ κανενός καὶ γεννᾷ ἔκφραση εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης. Καὶ αὐτὸ τὸ βλέπουμε κυρίως στοὺς ἁγίους.

Σεβασμιώτατε, ἐὰν εὐχαριστούσα τὸ Θεὸ γιὰ κάτι, θὰ ἦταν τὸ γεγονός ὅτι σήμερα συναχθήκαμε ἐδῶ γιὰ νὰ τελεσθῇ τὸ μυστήριον τῶν μυστηρίων, ἡ Θεία Λειτουργία καὶ νὰ συμπεριληφθῇ μέσα σὲ αὐτὴν καὶ ἡ εἰς Πρεσβύτερον χειροτονία μου. Ἀκόλουθα, στὸ πρόσωπο σας εὐγνωμοσύνη καὶ εὐχαριστία τολμῶ νὰ ἐκφράσω διότι ἔχετε ἐπιφορτισθῇ τὴν ποιμαντικὴ εὐθύνη ἀγάπη καὶ φροντίδα ὅλων μας καθὼς καὶ τοῦ νοικοκυρέματος τῆς νομιμοποίησης ἱερῶν ναῶν καὶ μονῶν κοπιᾶζοντας

νυχθημερόν και αυτό είναι γνωστό σέ όλους μας. Τόν πνευματικό μου πατέρα, Γέροντα Μάξιμο, καθηγούμενο τῆς ιερᾶς μονῆς ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ, ἡγούμενο στήν πίστη, ἄνθρωπο ἀγάπης και θεολόγο, ἐκφραστή τοῦ πνεύματος τῶν ὁσίων πατέρων Πορφυρίου και Παΐσιου τῶν ἁγιορειτῶν ὡς και τοῦ γέροντος Σωφρονίου. Τόν π. Νικόλαο Λουδοβίκο, καθηγητή Ἀνώτατης Ἐκκλησιαστικῆς Ακαδημίας Θεσσαλονίκης, μύστη και θεολόγο τῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀπορρήτων.

Ἡ συμβολή του στο χῶρο τῆς θεολογίας ἀποτέλεσε αἰτία και λόγο νά συνεχίσω τῆς θεολογικῆς σπουδῆς και νά διευρύνω τὸ πεδίο μου πάνω στα θεολογικά γράμματα. Τοὺς πατέρες, τὸν καθένα ξεχωριστά για τὴν ἀγάπη, τὸ ἀμέριστο ἐνδιαφέρον και τὴν διηνεκὴ συμπαράσταση, τὸν κόπο και τὴν χαρὰ νά ἔλθουν νά συμμετάσχουν στήν θ. λειτουργία. Τοὺς γονεῖς και ἀδελφούς μου για τὴν ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη τους και τὴν δοτικότητα τους ὅπως και τοὺς συγγενεῖς μου. Φίλους ἀγαπημένους ἀπὸ κοντὰ και μακριὰ για τῆς εὐκαιρίες συζητήσεων και διαλόγου ἀντίδωρο χαρᾶς και εὐχαριστίας προσφέρω.

Στὸν ἐντιμώτατο Δήμαρχο κ. Διαμαντὴ Λιάμα λόγο εὐχαριστίας ἀντιπροσφέρω για τὴν ἀγαστὴ συνεργασία και τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον του πρὸς τὴν ἐνορία μας. Ὅλους τοὺς ἀφανεῖς και ἀθόρυβα δρώντες πὸν σὰν φύλακες ἄγγελοι εἶναι παρόντες στή ζωή μου. Μνημονεύω Νικοδήμου Ἀρχιερέως, ἡγούμενου στήν πίστη, ὁ ὁποῖος μὲ χειροτόνησε διάκονο πρὸ ἐτῶν. Ἡ παρουσία του ἐπιβλητική, λειτουργική, ἀπαιτητική και συγχρόνως συγχωρητική. Τῶν ἀειμνήστων συγγενῶν μου τῶν ὁποίων ἡ ἀγάπη και προστασία ὑπῆρξε ἀνεξίτηλο γεγονός τῆς παρουσίας τους στήν ζωή μου.